

UGGS en halal – De lijdensweg van Australische schapen

31 januari 2013 door [Redactie AnimalsToday.nl](#)

Australië is de grootste wolproducent van de wereld. Op de gigantische schapenfarms aldaar lopen, in kuddes van duizenden stuks, in totaal ongeveer 150 miljoen schapen rond.

Foto: Wikimedia Commons

Het leven van een schaap gaat daar niet over rozen. In de eerste plaats zijn de kuddes zo groot dat de farmers niet in staat zijn om het welzijn van individuele dieren in de gaten te houden, zo zij dit al zouden nastreven. Maar op deze factory farms, fabrieksboerderijen, wordt de dieren vrijwel al hun natuurlijke behoeftes ontzegd. Ze leven onder erbarmelijke omstandigheden: op gigantische, maar toch overbevolkte, modderige percelen, waar ze onmogelijk een kudde kunnen vormen en waardoor er voortdurend gevechten gaande zijn. Ziektes en parasieten komen veelvuldig voor, omdat de farmers liever geen geld uitgeven aan dierenartsen – een bepaald percentage uitval accepteren is goedkoper.

Als de lammetjes een paar dagen oud zijn worden ze onverdoofd gecastreerd, worden de staartjes afgesneden en worden ze geormerkt. Vaak worden ze ook gebrandmerkt, wat op hun neus grote derdegraads verbrandingen veroorzaakt. Hun lippen of oren kunnen worden getatoeëerd.

Als de schapen moeten worden geschoren, worden ze in kleinere hokken verzameld. De gebruikte schapen hebben, vooral aan hun achterkant, dikke, rimpelige huidrollen, die meestal nattig zijn vanwege de urine, en waar vliegen eieren in leggen. De farmers snijden, na het scheren, van de achterkant alle huid weg, om de vliegen kwijt te raken en een vlakke wond achter te laten, waar de vliegen geen eieren meer in kunnen leggen. Wel raakt de wond vaak geïnfecteerd.

Zelfs de Australische dierenbescherming heeft hierover gezegd dat deze behandeling (“mulesing”) weliswaar buitengewoon pijnlijk voor het dier is, maar dat het alternatief (de ontstane maden gaan zich letterlijk door het schaap heen vreten) voor het schaap nog veel erger is. Zeer dubieus: de zware, bloederige wonden trekken nog steeds veel vliegen aan en de uitval is, ondanks het “mulesingen”, nog steeds zeer hoog. Het is zeer wel mogelijk om de “flystrike” te voorkomen door een goed dieet, regelmatig afspoelen en door rassen te gebruiken die beter tegen het hete Australische klimaat bestand zijn. Momenteel wordt als ras namelijk in hoofdzaak het merino-schaap gebruikt, dat deze rimpelige huid heeft, met hogere wolopbrengst. Maar ook hier gelden alleen financiële overwegingen...

Mulesing | Foto via PETA.org

Elk jaar sterven honderden lammetjes nog voordat ze acht weken oud zijn, en vele duizenden volwassen schapen sterven elk jaar aan ziektes, gebrek aan onderdak, en verwaarlozing. Als de schapen, na twee tot vier jaar, niet langer in staat zijn om wol te produceren, gaan ze naar de slacht. Ze worden met geweld op dubbeldeks vrachtwagens geladen en naar het abattoir gereden. Zonder voedsel, water en frisse lucht gaan er ieder jaar tijdens deze langdurige wegtransporten – soms duurt een rit veertien dagen – in de hitte duizenden schapen dood.

De gruwelijke details van deze transporten zijn te lezen op Livetransportshame. Ook zijn hierop statistieken over de sterftecijfers te lezen.

Waar dient dit voor?

Australië exporteert zijn schapen naar: Saoedi Arabië, Koeweit, Verenigde Arabische Emiraten, Jordanië, Oman, Bachrein, Palestina, Qatar, Egypte, Israël, Libanon, Oekraïne, Maleisië, Singapore, Mauritius, Nieuw Zeeland, Vanuatu, Brunei, China, Japan, V.S., Mexico, Argentinië, Chili en de Filipijnen.

Elk jaar worden 6,5 miljoen Australische schapen naar het Midden-Oosten en Afrika verscheept, waar ze halal geslacht worden. De dieren worden tot twee maanden lang samengepakt op multideks transportschepen, met weinig voedsel of water, bij temperaturen die boven de 40 °C kunnen komen.

Er gaan minimaal 20.000 schapen op zo'n schip; alleen het inladen duurt al 1 tot 4 dagen. Tijdens de zeereis worden dode, stervende, zieke of gewonde schapen in vermalingsmachines gegooid en de restanten worden in zee gedumpt. De omstandigheden aan boord van deze schepen tarten werkelijk elke beschrijving. Zie onderstaande foto van de schapen op het onderste dek, die zwemmen in de uitwerpselen en de urine van hun arme soortgenoten op bovengelegen dekken.

Schape benedendeks

Gemiddeld 8% van de dieren overleeft deze barre tocht niet. Andere raken kreupel of krijgen de pijnlijke virusinfectie ecthyma die ook wel "scabby mouth" of "zere bekjes" (zie foto) wordt genoemd.

Ecthyma | Foto via Liveexportshame.com

Als op een schip een te groot aantal gevallen van scabby mouth vóórkomt, kan het schip door de ontvanger geweigerd worden en nog langer onderweg zijn voordat het ergens anders wel wordt geaccepteerd. Hierdoor komt men soms tot een reis van twee maanden. Zo duurde de reis van de Cormo Express, in 2003 onderweg naar Saoedi Arabië met 57.000 schape aan boord, van 5 augustus tot 24 oktober. Saoedi Arabië weigerde het schip omdat er te veel gevallen van scabby mouth aan boord waren. Na een aantal omzwervingen werd het schip uiteindelijk in Eritrea uitgeladen. De gevolgen voor de dieren laten zich raden.

Op hun bestemming aangekomen, worden de schape door middel van stokken en hamers het schip uitgeranseld en naar hun slachtplak afgevoerd. Ook bij deze transporten komen vreselijke misstanden voor.

In september van het afgelopen jaar kwam een transportschip in Karachi aan. De ontvangers vonden dat men eerst de gevallen van scabby mouth er uit moest selecteren en vernietigen. Dit leidde tot een verschrikkelijke slachtpartij; de schape werden doodgeslagen, een aantal werd levend verbrand, en van meer dan tienduizend schape werd de keel afgesneden. Dit is gefilmd.

Pas op: dit zijn gruwelijke beelden van zeer ernstig dierenleed. Link

Later is door autoriteiten betoogd dat men zo niet met dieren had mogen omgaan en dat dit in strijd was met de Koran.

Na de slacht

Na de slacht worden de dieren dus geconsumeerd, maar de huiden worden voor allerlei doeleinden gebruikt en meestal weer verder geëxporteerd. Van de huiden worden, meestal in China, onder andere de luxueuze bontlaarzen UGGS gemaakt. Wat begon op de zandstranden van Byron Bay door surfers die de laarzen met schapenvacht gingen dragen om tussen het surfen door hun voeten warm te houden, groeide uit tot een ware trend dat een symbool werd van een nonchalante en luxueuze levenswijze.

Vanwege het grote succes van de UGGS worden zij op grote schaal nagemaakt. Ook dit heeft grotendeels in China plaats. In China leeft echter een zeer goedkope vervanger van de schape: de wasbeerhond. De wijze waarop deze dieren aan hun eind komen tart elke verbeelding.

Via deze [link](#) is een video daarvan te zien. Let op: ook hier is de realiteit gruwelijk en is er zeer ernstig dierenleed te zien.

Achter het dragen van UGGS zit dus zeer ernstig dierenleed verborgen. De remedie: loop er op diervriendelijke schoenen, die overal te krijgen zijn, met een hele, grote boog omheen!

